

Cusk gør sig ikke i litterær rabalder

Pressefoto fra forlaget.

ANMELDELSE / 28.01.22

Rachel Cusks seneste er en eminent, langsommelig, kraftfuld driven omkring i indadvendt dekadence og menneskeligt begær.

Mia-Marie Olesen

Det andet sted er titlen på Cusks første roman siden Faye-trilogiens ikke så lidt omtalte nedkomst. Og det er navnet på annekset som fortælleren M, og hendes nye mand Tony har istandsat med det formål, at invitere kunstnere til som »et hjem for ting der ikke fandtes her i forvejen - de højere ting.« Bogens handling bevæger sig i baner omkring dette andet sted, og resultatet er et flertydigt stykke veldrejet psykosomatisk drama.

Det andet sted, altså hytten, ligger på en lille skråning i nærheden af hovedhuset, »adskilt af en lund som filtrerer lyset ved solopgang, før strålerne rammer vores vindue«. Det blev reddet ud af et seks meter højt brombærkrat, og lå på et stykke uudnyttet jord, som Tony og fortælleren købte for at undgå at det skulle »falde i de forkerte hænder.« Eller sagt på en anden måde, for at hindre enhver forstyrrelse af deres idyls udfoldelsesmuligheder.

M, en forfatter midt i livet, inviterer den velansete kunstmaler, L, som hun længe har været draget af, til at bo der for en tid. Om huset skriver hun i et brev til ham, at det er »et sted med stor, men subtil skønhed, hvor kunstnere ofte synes at finde viljen eller energien eller bare muligheden for at arbejde«, og afslutter det med, »folk siger ofte, at dette er et af de sidste steder«.

Stedet og fortællingen emmer af tid såvel som af tidløshed, subtilt udmøntet i beskrivelser af menneskenes og stedernes underspillede mondanitet: Det isolerede engelske landsteds vinduer går fra gulv til loft, så marskens fejende passager af enten brølende hav og stormvejr eller stille glasagtige flader, kan mærkes i rummene sammen med én.

FAKTA

Rachel Cusk, *Det andet sted*, oversat af Birgitte Steffen Nielsen, Gyldendal

Vi bruger cookies

Vi bruger cookies til at integrere med vores videoudbyder og til at lave anonymiseret statistik over trafikken på vores hjemmeside.

[Læs mere](#)

☐

Statistik

☐

Sociale Medier

Giv samtykke til alle

Mere om vores privatlivspolitik

Ebbetiden er forbi og vores stilfærdige driven omkring slutter, da L dukker op, efter at have holdt os hen i flere måneder, sammen med den unge, billedskønne Brett. Det vidunderligt kejtede møde i lufthavnen lægger kimen til et gradvist mere pinsomt, svimlende forderveligt postyr.

Postyr må være den rette betegnelse, for Cusk gør sig ikke i litterær rabalder. Og alligevel sidder man og nærer mistanke om, at rabalderet, stort og larmende, må findes lige under hudoverfladen i dem allesammen, eftersom alle på nær Tony er for skrobelige til, at man rigtigt kan stole på dem.

M angler efter malerens øjne og selskab, mens han for sin part, med få undtagelser går i hi i annekset. Når han ikke er højrovet og fraværende, – åbenbart stadig den eneste mulige skildring af den hvide mandlige malers irriterende attributter, – er han fjendtligt konfronterende og møgforkælet.

Moderen i mig græmmes og skælder ud, men falder desværre også, ligesom M, for det melankolske enspænderdyr, eller det forrådt barn i voksenudklædning. Jeg har ikke været tilstrækkeligt hos en terapeut for at kunne se, hvilken én af dem der vækker min affekt mest. Men jeg har en anelse om, at Cusks velanrettede, næsten ulideligt præcise sprog, har en så universaliserende effekt, at man føler hvad hendes personer føler, gennem den blotte afbildning af dem, selv hvis man synes de er ækle.

At drive stundesløst omkring i det tidevandsaflejrede marskland, Rachel Cusk fremmaner i Det andet sted, er en både hypnotiserende og gruopvækkende erfaring. De scenerier og psykologiske dramaer, der udfoldes, er så yndefuldt klaustrofobisk komponerede, at de ikke er til at udskille igen, når først de er sevet rigtigt ind.

Da L endelig en dag indvilger i at male M, og det relationære kosmos, der ellers var begyndt at opstå i marsklandet påny, beklíkkes, anskuelliggøres alles komplekser i deres handlinger. Opbruddet rummer som bekendt en anledning til et gennembrud, og her er ingen undtagelse.

Det andet sted er en eminent, langsommelig, kraftfuld driven omkring i indadvendt dekadence og menneskeligt begær, i moderskab, partnerskab, aldring og i en yderst kønnet erfaring af frihed. Marsklandet, som det opridses af Cusks slagfærdige betragtninger, åbent og ventende efter tidevandets tilbagetrækning, er et sted jeg godt kunne have drevet videre omkring i.

